

תאנא ביהוה יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא ונהו מסדר מלוי. אתפנשו חבריא לבי רבי שמעון. והו קמי רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא. והנה מלכא ביתא.

זקוף עיניו רבי שמעון וקמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר. בזמנא אתרא פד הוינא בבי מרעי, הנה רבי פנחס בן יאיר קמאי. ועד דבירינא דוקתאי אוריכו לי עד השתא. וכד תבנא אסתר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הנה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא תמינא דאתפסק וקא אתמלי ביתא. עד דהו יתבי. פתח עיניו רבי שמעון וקמא מה דקמא ואסתר אשא בביתא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבריא.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי קבא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ויתבי לגבאי זכאה חולקיה.

קם רבי שמעון ויתבי ותייב וחדוי. אומר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ונתבו קמיה. זקוף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא ונהו חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו בבי אדרא ונדמנו קבא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חייא. אדקהי עאל רבי יצחק. אומר ליה רבי שמעון כמה יאות חולקה כמה חידו בעי לאתוספא לה ביהאי יומא. יתבי רבי אבא בטר כתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר רבי שמעון קא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי. וקא מליו קדישיו דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלאה קמי שכינתא, דלא ימרון דקא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירן הו בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי. וכד אסדרנא לכו, רבי אבא כתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חבריא ירחשו בלבייהו. קם רבי אבא מבטר פתפוי. ויתבי רבי אלעזר בריה קמיה, אומר ליה קום ברי, דקא אתרא יתבי ביהוה אטר, קם רבי אלעזר.

אתעטף רבי שמעון, ויתבי. פתח ואמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים, דקא קודשא בריה הוא חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרון חיים, ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא פתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגיהנם ישארונו. שאני אינון דאקרון חיים, דקא קודשא בריה הוא בעי ביקריהון.

אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא דא מאדרא. דבאדרא אנדמן קודשא בריה הוא ורתיכו. והשתא, קא קודשא בריה הוא היכי (הכא), ואתי עם אינון צדיקניא דבגנתא דעדו, מה דלא אערעו באדרא. וקודשא בריה הוא בעי ביקריהון דצדיקניא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דנהו מקטר ומפלח לעבודה זרה, וקודשא בריה הוא אוריך ליה. וכיון דאוישט זדיה לקבלי דעדו נביאה, אתיביש זדיה, דכתיב, (מלכים א יג) ותיביש ידו וגו'. ועל דפלח לעבודה זרה לא פתיב, אלא על דאוישט זדיה לעדו נביאה. והשתא קודשא בריה הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה.

אמר, קא רב המנונא סבא קבא, וסחרניה ע' צדיקי גליפן בעיטרון, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזינוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בקדוונתא, אליו מליו דאנא אימא. עד דנהו יתבי, אומר, קא רבי פנחס בן יאיר קבא, אתקינו דוקתיה, אנדעזעו חבריא דהו תמן, וקמו ונתבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, אשתארו קמיה (ב"א עמיה) דרבי שמעון. אומר רבי שמעון, באדרא אשתכנא דכל חבריא הו אמרי, ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלולי, עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.

פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא אתקטרנא ביה בקודשא בריה הוא, ובגין פה השתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה, אתו למשמע בקדוה, מליו סתימין, ושבתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש מכלא, ולא פריש, דקא כלא ביה מתדבק, והוא מתדבק בכלא הוא כלא.

עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, אתתקו ולא אתתקו. אתתקו, בגין לקיימא כלא. ולא אתתקו, בגין דלא שכיח.

פד אתתקו, אפיק ט' נהורין, דלקטין מניה, מתקוניו. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר.

כבוצינא דאתפשטין (דמתפשטין) מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, פד יקרבו ל מנדע לון, לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי. פד הוא **עתיקא קדישא**, (הוא) **בוצינא עלאה**, סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין, דמתגליו, וטמירן. ואינון אקרוין שמה קדישא. ובגין פד כלא חד.

ומה דאמרי חכמינו בספרי קדמאי, דאינון דרגין דאתבריא, ו**עתיקא קדישא** אתגלי בהו, בכל חד וחד. משום דאינון **תקונין** ד**עתיקא קדישא**. לאו השתא עינא להני מלין דהא אמינא לון באדרא קדישא. וקמינא מה דלא נדענא הכי, ועד השתא אסתיים בלבאי מלה. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא קדישא, וכל הני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלין.

גולגלתא דרישא חנורא, לאו ביה שירותא וסיומא. קולטרא דקטפוי, אתפשט ואתנהיר, ומניה ירתון **צדיקניא** ד' מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא, דהיא **גולגלתא** חנורא, נטיף טלא כל יומא, לההוא **זעיר אנפין**, לאתר דאתקרי שמים, וביה זמינון מיתניא לאחזי לזמנא דאתי. דכתיב, (בראשית כז) ויתן לה האלהים מטל השמים. ואתמלניא רישיה, ומיהו **זעיר אנפין**, נטיף לתקל תפוחין. וכל תקל תפוחין, נהירין מההוא טלא.

האי **עתיקא קדישא** טמיר וגניו. ו**תקמתא** עלאה סתימאה, בההוא **גולגלתא** משתכח, ודאי בהאי **עתיקא**, לא אתגלניא אלא רישא בלחודוי, בגין דאיהו רישא לכל רישא. **תקמתא** עלאה, דאיהו רישא, ביה סתיים, ואקרי **מוקא** עלאה. **מוקא** סתימא. **מוקא** דשכיח ושקיט. ולית דידע ליה, בר איהו.

תלת רישין אתגלפון, דא, לגו מן דא. ודא, לעילא מן דא. רישא חדא, **תקמתא** סתימאה, דאתפסינא, ולא מתפתחא. ו**תקמתא** דא סתימאה, רישא לכל (רישי) רישיה, דשאר תקמות. (בראשית קמ"ז ע"א) רישא עלאה, **עתיקא קדישא**, סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא. רישא דלאו רישא. ולא ידע, ולא אתידע, מה דהוי ברישא דא, דלא אתדבק (לא) **תקמתא**, ולא בסוקלתנו. ועל האי אקרי, (במדבר כד) ברח לה אל מקומך. (יחזקאל א) והסיות רצוא ושוב.

ובגין פד **עתיקא קדישא** אקרי אין. דביה תלניא אין. וכל אינון שערי, וכל אינון נימין, **מוקא** סתימאה נפקין. (תליין) ובלהו שעיעין, (ס"א יתבין) בשקולא. ולא אתחזי קדלא.

כלא הוא, בגין דהאי **עתיקא קדישא** בחד הוי. כלא בחידו, ולא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי **תקמתא** סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא **עתיקא**, כליל לון, ושליט (לון) על כלא.

חד ארקה דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי **מוקא**, הוא ארקה דנהירין ביה **צדיקניא** לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. ועל דא כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. ומהאי ארקה מתנהרין כל שאר ארחין, דתליין **בזעיר אנפין**.

האי **עתיקא** סבא דסבין, פתרא עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה כל עטרין, וכתרין, מתנהרין. וכל שאר בוצינין מניה מתלקטין (ומתנהרין). והוא, הוא **בוצינא עלאה**, טמירא דלא אתידע. (וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין) (רצ"ב ע"ב)

האי **עתיקא** אשתכח בתלת רישין, וכלילן בחד רישא. והוא (נ"א והוא) רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין ד**עתיקא קדישא** אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהרין מניה, כלילן בתלת. עוד, **עתיקא** אתרשים בתרין. כללא ד**עתיקא** בתרין. הוא פתרא עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישי. וההוא דהוי לעילא מן דא, דלא אתידע. פד כל שאר בוצינין, סתימין בתרין. עוד **עתיקא קדישא** אתרשים ואסתיים בחד, והוא חד, וכלא הוא חד. פד כל שאר בוצינין, מתקדשין, מתקשרין, ומתהדרין בחד, ואינון חד.

מצחא דאתגלי **בעתיקא קדישא**, רצון אקרי, דהא רישא עלאה דא סתיים לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתכליל **במצחא**. ובגין דאיהו (נ"א דההוא) רענא דכל רעוין, אתתקן **במצחא**, ואתגלניא בבוסטיטא (ס"א אתגליו בפסטיטא), האי **מצחא** אקרי רצון.

וכד רצון דא אתגלניא, רענא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין, וכל צלותין דלתמא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי **דזעיר אנפין**, וכלא ברחמי אשתכח, וכל דיניו אתטמרן ואתפנין.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עידן דכל דינין מתערין, אתגלניא האי **מצחא**, ואתפנין כל דיניו, ואשתכחו רחמין

בכלהו עלמין. ובגין כד אשתכח שבת בלא דינא, לא לעילא ולא לתתא. ואפילו אשא דגיהנם אשתקע (ס"א אשתכח) באתריה, ונניחין חייביא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא.

ובעיי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא, וכל כללא דמהימנותא, ביה אשתכח, ובעיי בר נש לסדרא פתורא, ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא, ולמחדי בהו.

אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אליו דהכא, דהא מן יומאי לא בטיילנא אליו ג' סעודתי, ובגיניהוון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפילו ביומי אחרוני לא אצטריכנא, כל שכן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למהימנותא שלימתא. חד, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובהווא עלמא זכי בהו לאליו. האי רצון פד אתגלייא, כל דיניו אתכפין משולשליהוון.

תקונא דעתיקא קדישא אתתקון בתקונא חד, כללא דכל **תקוניו**. והיא **תקמה** עלאה, סתימאה. כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן עלאה סתימא. והוא **מוקא דעתיקא קדישא**. והאי **מוקא** אתפשט לכל עיבר, מניה אתפשט עדן אחרא. ומחאי עדן אתגלף.

והוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתנדע, פד פשיט חד טורנא (ס"א גוונא), דהוה מתתקון לאתנהרא, בטש בהאי **מוקא** (נ"א מצחא), ואתגלף, ואתנהיר בכמה נהירין, ואפיק וארשים כבוסיטא דא, בהאי **מצחא**. ואתרשים ביה חד נהורא, דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא **בדיקנא**, עד ההוא אתר דמתישבא **בדיקנא**, ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נוצר חסד. ובהאי רצון פד אתגלייא, מסתכלין מארי דדינא ומתכפין.

עינני דרישא דעתיקא קדישא, תרין כחד שקילן. דאשגחין תדירא, ולא נאים. דכתיב, (תהלים קכא) לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל קדישא, בגין כד לא אית ליה גביניו על עינא, ולא כסותא.

ההוא **מוקא** אתגליף ונהר בתלת תוורין דעילא (נ"א דעינא). בתוורא חדא מסתתין עיניו ד**זעיר אנפין**, דכתיב, (שיר השירים ה) רוחצות כחלב. דהוא (נ"א כההוא) תוורא קדמאה. וישאר תוורין אסתתין ונהרין לשאר בוציניו.

מוקא אקרי נביעא דברכתא, נביעא דכל ברקאן מניה אשתפחו. ובגין דהאי **מוקא** להיט בג' תוורין דעינא, בעינא תלא ביה ברקתא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהא **במוקא** תליין תוורו דעינא. האי עינא פד אשגח **בזעיר אנפין**, (עלמין) (ס"א אתנהרן אנפין כלהו בחדו) אנהרן פלהו בחדו. עינא דא, הוא כללא ימינא, לית ביה שמואלא. עיניו דתתא, ימינא ושמואלא, תרי, בתרי גוויין.

בצניעותא דספרא אוליפנא, דהא י' עלאה, י' תמאה. ה' עלאה, ה' תמאה. ו' עלאה, ו' תמאה. כל אליו עלאין, בעתיקא תליין. תמאין, **בזעיר אנפין** אינון. לאו תליין, אלא אינון ממש. ובעתיקא קדישא תליין. דהא שמואלא אתכפין מכלא, ולא אשתכח. אבל אליו אתוון דתליין בעתיקא. בגין דיתקנימון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקיימון.

ובגין כד, שמואל קדישא סתים וגלייא. ההוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וההוא (אתגלייא בגיניה דתלייא) (ס"א דאתגלי בגיניה דההוא דאתגלייא) (דתלייא) **בזעיר אנפין**. ובגין כד, כל ברקאן בעיניו סתים וגלייא. אליו אתוון סתימן דתליין (בעתיקא קדישא. תליין, אמאי תליין (תליא) י' לקיימא י' דלתתא (ס"א ודאי בגולגלתא במצחא בעיניו תליא י' (ס"א אמאי) אמא תליא לקיימא לי' דלתתא))

חוטמא, בהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא דביה, נשיב רוחא דחיי **זעיר אנפין**. ובהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא, תלייא ה', לקיימא ה' אחרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוקא סתימאה, ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא, זמיניו למנדע **תקמתא**, בזמנא דמלכא משיחא. דכתיב, (ישעיה יא) ונתה עליו רוח יי' רוח תקמה ובנינה וגו'. האי חוטמא, חיי מכל סטרין, חדו שלימא. נחת רוח. אסותא. בחוטמא **זעיר אנפין** (כמה דאוקימנא) כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'. והכא כתיב (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

ובספרא דאגדתא, דבי רב ייבא סבא, אוקים, ה' בפומא, והכא לא מתקיימא הכי, ולא אצטרפא (ס"א אצטריכנא), אף על גב דכחד סלקא, אלא בה' דינא תליא, ודינא בחוטמא תליא, דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא, הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא

דרוג'אן בחוטמא תל'א.

כל תקונין דעתיקא קדישא, במוקא שקיט וסתיים מתתקנו. וכל תקונין דזעיר אנפין, בקמא תתא מתתקנו. דכתיב, (תהלים קד) כלם בקמא עשית, וה' כללא דכלא ודאי. מה בין ה' לה'. ה' דהכא, דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי.

בדיקנא דעתיקא קדישא, תל'א כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (נ"א מהאי מזלא יקירא) (ממזלא יקירא) דכל יקירין, מזלי עלאי ומתאי. בלהו משגיחין להווא מזלא. בהאי מזלא תל'א חיי דכלא, מזוני דכלא. בהאי מזלא תל'א שמא ורעא. גשמין דרעא. בהאי מזלא, אשגחומא דכלא. בהאי מזלא תל'א כל חילין עלאין ומתאין.

תלת עשר נביעין, דמשמא דרבומא טבא, תל'א בדיקנא דמזלא יקירא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא בלהו, אלא תשעה מנייהו, משמפחון בזעיר אנפין, לאכפניא דינו. (וכד) האי מזלא, תל'א בישקולא עד טבורא. כל קדושי קדושי דקדושי ביה תל'א. בהאי מזלא, פשיט פשיטומא דקוטרעא עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתנדע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ומתאין. בגין כד כלא בהאי מזלא תל'א.

בדיקנא דא, ג' רישין דאמינא, מתפשטין. וכלהו מתחברין בהאי מזלא, ומשתכחין ביה. ובגין כד, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תל'א. כל אליו אתוון דתל'א בהאי עתיקא, כולהו תל'א בהאי דיקנא, ומתחברין בהאי מזלא, ותל'א ביה, לקיימא אתוון אתרנין. דאלמלי לא סליק אליו אתוון בעתיקא, לא קיימין אליו אתרנין. ובגין כד אמר משה כד אצטריו, 'ו' יל', 'תרי זימנא (זימני), ופסיק טעמא בגווייהו. דהא במזלא תל'א פלא. מהאי מזלא, מתפספי עלאי ומתאי, ומתפנין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדכר, ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדכר, בר רישא חדא, בלא גופא, לקיימא פלא.

והאי (נ"א דכל סתימין (ס"א בגין דאיהו) רישא (עלאה) עלאין לכל עלאין, לא אדכר, אלא רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא. והוא) סמיר וסתיים ונגיזי מכלא, תקונין אתתקנו, בהווא מוקא סתימא דכלא, דאתפשט ואתתקנו פלא ונפיק חסד עלאה, וחסד עלאה אתפשט ואתקנו ואתכליל פלא במוקא סתימא דא. כד אתתקנו חוורא דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש, בהאי מוקא ואתנהיר, ותל'א ממזלא יקירא מוקא אחרא, דאתפשט ונהיר לתלתין ותרין שביליו. כד אתנהיר נהיר ממזלא יקירא. אתנהירו ג' רישין עלאין, תרין רישין, וחסד דכליל לון. ובמזלא תל'א, ואתכליל ביה.

מכאן שארי לאתגליא יקירו דדיקנא, דאיהו מזלא סתימא. ואינון מתתקנו (ביה), כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כלא בתלת רישין. וכד אתתקנו, תל'א בלהו דא כדא בתלת רישין, תרין מתרין סטרין, וחסד דכליל לון.

ואי תימא, מאן עתיקא קדישא.

תא חזי, לעילא לעילא, אית דלא אתנדע, ולא אשתמודע, ולא אתרשים, והוא כליל פלא, ותרין רישין ביה כלילין (ס"א תל'א). וכדין פלא (חדא) הכי אתתקנו. והוא לאו במנינא, ולא בכללא ולא בחושבון אלא ברעומא דלבא, על דא אתמר, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני.

אתר דשירותא אשתכח, מעתיקא קדישא, דאתנהיר ממזלא, הוא נהירו דחקמתא, דאתפשט לתלתין ותרין עיבר. ונפקא מהווא מוקא סתימא, מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא (ס"א בחכמתא), דא היא. ושירותא ממה דאתגליא (הוי), ואתעביד לתלת רישין, ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטין לזעיר אנפין, ומאלין נהרין פלא.

אתגליף האי חקמתא, ואפיק חד נהרא, דנגיד ונפיק לאשקאה גמא ועייל (נ"א ועיילן) ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד חד מוקא ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא, ואשקי כל אינון נטיעאן. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'.

תו אתגליף האי חקמתא, ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוקא אחרא (ההוא אחרא). ההוא נהירו דאתמשכא מניה אליו תרין משיכון אתגליפו, מתחברין כד רישא דעמיקא דבירא, דכתיב, (משלי ג) בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוקא אחרא, ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא, ומל'א כל אינון אדרין ואכסרין דגופא. הדא הוא דכתיב, (משלי

כד) ובדעת חדרים ימלאו.

ואליו נהרין, מנהירו דההוא **מוקא** עלאה סתימאה, דנהיר **במזלא** (עתיקא קדישא). וכלא דא בדה תליין. ואתקשר דא בדה, ודא בדה, עד דישתמודע דכלא חד, וכלא הוא **עתיקא**, ולא אתפרש מניה כלום. אליו תלת נהורין, נהרין לתלת אתרנין, דאקרין אבהו. ואליו נהרין לבניו. וכלא נהיר מאתר חד. פד אתגלייא האי **עתיקא**, רעווא דרעונו, פלא נהיר וכלא אשתכח בחדו שלימתא.

האי **חקמתא** אקרי עדן, והאי עדן אתמשוה מעדן עלאה, סתימאה דכל סתימין. ומהאי עדן, אקרי שירותא. דבעתיקא לא אקרי, ולא הוי שירותא וסימא. ובגין דלא הוי ביה שירותא וסימא, לא אקרי אתה. בגין דאתפסייא ולא אתגלייא. ואקרי הוא. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה, ואקרי אב. דכתיב, (ישעיה סג) פי אתה אבינו.

באגדתא דבי רב יבא סבא, פללא דכלא, **זעיר אנפין** אקרי אתה. **עתיקא קדישא** דאתפסייא, אקרי הוא. ושפיר. והשתא קרינן באתר דא דשירותא אשתכח, אתה. אף על גב דאתפסייא, מניה הוי שירותא, ואקרי אב. והוא אב לאבהו. והאי אב נפיק מעתיקא **קדישא**, דכתיב (איוב כח) והחקמה מאין תמצא. ובגין פה לא אשתמודע.

תא חזי, כתיב (איוב כח) אלהים הבין דרפה, דרפה ממש. אכל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש. וכל שפן דרפה. (מקומה ממש. ולא דרכה. מקומה ממש. וכל שכן דרכה.) וכל שפן ההוא **חקמה** דסתימא ביה בעתיקא **קדישא**.

האי **חקמה** שירותא דכלא, מניה מתפשטן תלתין ותריין שביילין. (שבילין ולא ארחין) ואורייתא בהו אתפלילת בעשרין ותריין אתנון, ועשר אמירן. האי **חקמה** אב לאבהו. ובהאי **חקמה**, שירותא וסימא אשתכח. ובגין דא, **חקמה** עלאה **חקמה** תתאה. פד אתפשט **חקמה**, אקרי אב לאבהו. פלא לא אתפליל אלא בהאי. (ס"א כד מתפשטן חכמות, אתקרי אב לאבהו. כלא לא אתכליל אלא בהאי) דכתיב, (תהלים קד) גלם בחקמה עשית.

זקף רבי שמעון ידוי, וחדוי, אמר, ודאי עידן הוא לגלאה, וכלא אצטריוה בשעתא דא. תאנא, בשעתא דעתיקא **קדישא**, סתימאה דכל סתימין, בעא לאתקנא פלא, אתקין פעיו דכר ונוקבא. באתר דאתפלילו דכר ונוקבא לא אתקנימו, אלא בקיומא אתרא (ס"א כעין דכר) (אלא בדכר) דדכר ונוקבא. והאי **חקמה** פללא דכלא, פד נפקא ואתנהיר מעתיקא **קדישא**, לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא. דהאי **חקמה** אתפשט, ואפיק מיניה **בינה**, ואשתכח דכר ונוקבא. הוא, **חקמה** אב. **בינה** אם. **חקמה** ו**בינה**, בחד מתקלא אתקלו, דכר ונוקבא. ובגיניהו פלא אתקנים בדכר ונוקבא, דאלמלא האי, לא מתקנימין.

שירותא דא אב לכלא, אב לכלהו אבהו, אתחברו דא בדה, ונהירו דא בדה. (חכמה אב. בינה אם. משלי ב) כי אם לבינה תקרא) פד אתחברו, אולידו, ואתפשט מהימנותא. באגדתא דבי רב יבא סבא, הכי תאני, מהו **בינה**. אלא פד אתחבר דא בדה, יו"ד בה"א, אתעברת, ואפיקת בן, ואולידת. ובגין פה, **בינה** אקרי, בן ל"ה, שלימותא דכלא. אשתכחו תרווייהו דמתחברו, ובן בגווייהו. פללא דכלא. בתקונייהו אשתכח שלימותא (נ"א בן י"ה, תרווייהו דמתחברו, ובן בגווייהו. בתקונייהו אשתכחו שלימותא דכלא) דכלא, אב ואם. בן ובת.

מליו אליו, לא אתייהבו לגלאה, בר לקדישי עליוניו, דעאלו ונפקו, ונדעין ארחוי דקודשא בריהו, דלא סטאן בהו לימינא ולשמאלא. דכתיב, (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם וגו'. זפאה חולקיה, דמאן דזכי למנדע ארחוי, ולא סטי, ולא יטעי בהו. דמליו אליו סתימין אינון וקדישי עליוניו נהרין בהו, כמאן דנהיר מנהירו דבוצינא. לא אתמסרו מליו אליו, אלא למאן דעאל ונפיק. דמאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. דהא גליא כמי **עתיקא קדישא**, סתימא דכל סתימין, דמליו אליו נהרין בלבאי, באשלותא דרחימותא ודחילו דקודשא בריהו הוא. ואליו בני דהכא, ידענא בהו דהא עאלו ונפקו, ואתנהירו באליו מליו, ולא בכלהו. והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריוה. זפאה חולקיי עמהו, בההוא עלמא.

אמר רבי שמעון, פל מה דאמינא דעתיקא **קדישא**. וכל מה דאמינא דזעיר **אנפין**. פלא חד, פלא חד מלה. לא תלייא ביה פירודא. בריהו הוא בריהו שמיה לעלם ולעלמי עלמין.

תא חזי, שירותא דא דאקרי אב, אתפליל ביו"ד, דתלייא ממזלא **קדישא**. ובגין פה, יו"ד פליל אתנון אתרניו. י' סתימא דכל אתנון

אָתָרוּ. י' רישא וסיפא דכלא.

והוא נהר דנגיד ונפיק, אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקיא, לזכאה להאי עלמא דאתי, דאשקוי תדיר לגנתא, ולא פסיק. עליה כתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי, אברי ביו"ד, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י' פליל תרין אתונו ו"ד.

באגדתא דבי רב יבא סבא תנינו, אמאי ו"ד פלילין ביו"ד. אלא נטיעה דגנתא (ס"א ודאי) דא, אקרי ו'. אית גנתא אתרא, דאיהי ד'. ומהאי ו', אשפתקיא ד'. (דאיהי ארבעה ראשים) והינינו רזא דכתיב, ונהר יוצא מעדן וגו'. מאי עדן. דא חכמה עלאה, ודא י'. להשקות. את הגן, דא הוא ו'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא הוא ד', וכלא פליל ביו"ד.

ובגין כה, אקרי אב לכלא. אב לאבהן. שירותא דכלא, (אקרי) ביתא דכלא, דכתיב, (משלי כד) בַחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. (מהאי י' שירותא וסיומא דכלא) וכתיב, (תהלים קד) בָּלֶם בַּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ. באתריה, לא אתגלייא, ולא אתידע. מדאתחבר באימא אתרמיז באימא ובגין כה אימא פללא דכלא, כה אתידע וכה אתרמיז, שירותא וסיומא דכלא. (חכמה אקרי) דבה סתים פלא.

פללא דכלא, שמה קדישא. עד השתא רמיזנא, ולא אמינא כל אליו יומיו. והאינדא מתגלפין סטריו, י', פליל בהאי חכמה. ה' דא אימא, וקרין בינה. ו"ה, אליו תרין בניו, דמתעטרין מאימא. והא תנינו, דבינה אתפליל מכלא. יו"ד דמתחברא באימא, ומפקין ב"ו. והינינו בינה, א"ב וא"ם דאינון י"ה, בן בגווייהו.

השתא אית לאסתפלא, בינה, ואקרי תבונה, אמאי אקרי תבונה, ולא בינה. אלא תבונה אקרי, בשעתא דינקא לתרין בניו, ב"ו וב"ת, דאינון ו"ה, וההיא שעתא אקרי תבונה. דכלא פליל באליו אתונו, ב"ו וב"ת, אינון ו"ה. וכלא חד פללא, והינינו תבונה.

בספרא דרב המנונא סבא אמר, דשלמה מלכא, תקונוא קדמא דגלי ואמר, (שיר השירים א) הנהי יפה רעיתי מהאי הוא. ותקונוא תנינא, אקרי פלה, דאיהי נוקבא דלתמא. ואינון דאמרי, דתרווייהו להאי נוקבא דלתמא אינון, לאו הכי. דה"א קדמא לא אקרי פלה. וה"א בתראה, אקרי פלה, לזמניו (ידיעון) דייעון (לזמניו סגיאין). דהא זמניו סגיאין אינון, דדכורא לא אתחבר עמה, ואסתלק מינה. בההוא זמנא כתיב, (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב. בשעתא דאתדפאת נוקבא, ודכורא בעי לאתחברא עמה, כדיון אקרי פלה. ככל"ה ממש אתינא. (אבל) האי אימא, לא אפסיק רעותא דתרווייהו לעלמיו, כד נפקין, כד שרין. לא אפסיק דא מן דא, ולא אסתלק דא מן דא. ובגין כה כתיב ונהר יוצא מעדן, יוצא תדיר, ולא אפסיק. הדא הוא דכתיב, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין כה כתיב רעיתי, ברעותא דאתרוה שרין, באחדותא שלימותא (שלימתא). אכל הכא אקרי פלה, דכד אתא דכורא לאתחברא עמה, היא פלה, ככלה איהי אתינא ממש.

ובגין כה, תרי (ויחי רמ"ב) תקונון דנוקבי פריש שלמה. תקונוא דקדמימא סתימא, בגין דאיהי סתימא. ותקונוא תנינא פריש יתיר, ולא סתים פולי האי. ולבתר תליא כל שבתא בההיא דלעילא. דכתיב, (שיר השירים ו) אחת היא לאמה כרה היא לילדתה. ובגין דאיהי אימא מתעטרא בעטרא דכלה, ורעותא דיו"ד לא אפסיק מנה לעלמיו, אתיהיב ברשותה כל חירו דעבדיו. כל חירו דכלא. כל חירו דחייביא, לזכאה לכלא. דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום הנהי יכפר עליכם. וכתיב (ויקרא כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא. מאי יובל. כמה דאתא אמר (ירמיה יז) ועל יובל ישלח שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק, ואתי תדיר, ולא פסיק.

כתיב (משלי ב) כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך. כיון דאמר פי אם לבינה תקרא, אמאי לתבונה. אלא פלא כמה דאמינא. הי מנייהו עלאה. בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואם וכו'. י"ה: אב ואם, וכן בגווייהו. תבונה: פלא פללא דבניו, בן ובת, ו"ה. ולא אשתכח אב ואם, אלא באימא דאימא ודאי (ס"א בבונה. ובתבונה ודאי אימא) רביעא עלייהו, ולא אתגלייא. אשתכח דכללא דתרין בניו, אקרי תבונה. וכללא דאב אם וכו', אקרי בינה. וכד בעי לאכללא פלא, בהאי אתפליל.

והאי אב ואם וכו', אקרו חכמה בינה ודעת. בגין דהאי בן נטיל סימניו דאבוי ואמיה, אקרי דעת, דהוא סהדומא דתרווייהו. והאי בן, אקרי בוכרא. דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. ובגין דאקרי בוכרא, נטיל תרין חולקיו. וכד אתרבי בעטרוי, נטיל תלת חולקיו. ובין כה ובין כה, תרין חולקיו, ותלת חולקיו פלא חד מלה. והאי והאי הכי (ס"א חד) הרי, ורומא דאבוי ואמיה נרית.

מאי ירוּתָא דַּא. אַחְסַנְתָּא דַּאבּוּי וְאִימִיה, וְתִרְיָן עֵטְרִין דְּהוּוּ גְנִיזִין בְּגוּוּיָהוּ, וְאַחְסִינוּ לְבָן דַּא. מִסְטְרָא דַּאבּוּי, הֵנָּה גְנִיזָא בְּגוּוּיָה חַד עֵטְרָא, דַּאקְרִי חֶסֶד. וּמִסְטְרָא דַּאימָא, חַד עֵטְרָא דַּאקְרִי גְבוּרָה. וְכִלְהוּ מִתְעַטְרִין בְּרִישֵׁיה, וְאַחֲדִי לֹון. וְכַד נְהָרִין אֵלִין אָב וְאָם עֲלֵיה, כִּלְהוּ אַקְרוּן תְּפִילִין דְּרִישָׁא. וְכִלְהוּ נְטִיל בּוֹן דַּא, וְנִרְיָת כִּלְהוּ, וְאַתְפְּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהָאִי בּוֹן יְהִיב לְבַרְתָּא. וְבַרְתָּא מְנִיָּה אֲתִנּוּ. וְעַל כָּל פְּנִים מְכָאן, בְּרָא יְרִית וְלֹא בְרַתָּא. בְּרָא יְרִית לְאַבּוּי וְלֹאִימִיה וְלֹא בְרַתָּא. וּמְנִיָּה אֲתִנּוּ בְרַתָּא. כְּמָה דְכַתִּיב, (דְּנִיָּא ל' ד) וּמְזוֹן לְכִלְהוּ בֵּיה. (וְאִי תִימָא כֹּל הָאִי וְהָאִי אַקְרוּן צְדִיק וְצַדִּיק בַּחַד אֵינּוּן וַחַד כֹּלָא).

הֵנִי אָב וְאָם, כִּלְהוּ וּמִתְחַבְּרִין דַּא בְּדַא. וְאָב טְמִיר יְתִיר. וְכִלְהוּ אַחֲדִי מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, וְתִלְהִי מְמַנְלָא קְדִישָׁא, יְקִירוּ (יְקִירָא) דְּכָל יְקִירִין. וְאֵלִין אָב וְאָם, מִתְקַנְיָן בֵּיתָא, כְּמָה דַּאֲמִינָא דְכַתִּיב, (מִשְׁלִי כ"ד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית וּבִתְבוּנָה יִתְכַוֵּן וּבְדַעַת תְּדַרְסִים יִמְלָאוּ כֹּל הוֹן יְקָר וְנְעִים. וְכַתִּיב (מִשְׁלִי כ"ב) פִּי נְעִים פִּי תִשְׁמְרֶם בְּבִטְנְךָ. (הֵנִי כִלְהוּ דְכֹלָא, כְּמָה דַּאֲמִינָא וְתִלְיִין מִמְזִלָא קְדִישָׁא יְקִירָא).

אַמְר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאַדְרָא לֹא גְלִינָא כִּלְהוּ. וְכָל הֵנִי מְלִין, טְמִירִין בְּלַבָּאִי הוּוּ עַד הִשְׁתָּא, וּבְעֵינָא לְאַטְמָרָא לֹון לְעֵלְמָא דַּאֲתִי, מִשּׁוּם דְּתַמְן שְׁאַלְתָּא שְׁאִיל לְנָא, כְּמָה דְכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה ל"ג) וְהִנֵּה אֲמוֹנַת עַתְדָּא חוֹסֵן יִשׁוּעוֹת חֻכְמָה וְדַעַת וְגוֹ', וְחֻכְמָה בְּעֵינִין מִינִי, וְהִשְׁתָּא רְעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהָאִי, הָא בְּלָא כְּסוּפָא אֵיעוּל קַמִּי פְּלִטְרוּי.

כְּתִיב (שְׁמוּאֵל א' ב) כִּי אֵל דְּעוֹת יְיָ. דְּעוֹת וְדַאִי. הוּא הַדְּעַת. בְּדַעַת כָּל פְּלִטְרִי אֲתִמְלִינִין. דְכַתִּיב, וּבְדַעַת תְּדַרְסִים יִמְלָאוּ. (בְּגִין כ"ד) דַּעַת אַחְרָא לֹא אֲתַגְלִיא, דְּהָא טְמִירָא אֲזִיל בְּגוּוּיָה, וְאַתְקַלִּיל בֵּיה. דַּעַת נְהִיר בְּמוֹחִין, וְאַתְפְּשֵׁט בְּמוֹחָא כִּלְהוּ. (בְּמוֹחָא, בְּגוּפָא כֹּלָא, כִּי אֵל דְּעוֹת יְיָ)

בְּסַפְרָא דַּאֲגַדְתָּא תַּנְיָנָן, כִּי אֵל דְּעוֹת יְיָ, אֵל תְּקַרְיָ דְּעוֹת, אֵלָא עֵדוּת. דְּהוּא סְהַדוּתָא דְכִלְהוּ, סְהַדוּתָא דְתִרְיָן חוּלְקִין, כְּמָה דַּאֲתִי אַמְר (תְּהִלִּים ע"ח) וְיָקָם עֵדוּת בְּיַעֲקֹב. וְאַף עַל גַּב דְּהָאִי מְלָה, אוֹקְמוּנָה בְּסַפְרָא דְצִנְיָעוּתָא בְּגוּוּנָא אַחְרָא. הֵתֵם בְּאַתְרֵיהּ שְׁלִים, הֵכָא כִּלְהוּ שְׁפִיר, וְכִלְהוּ הָוִי, כַּד אֲסִתִּים מְלָה.

הָאִי אָב וְאָם, כִּלְהוּ בְּהוּוּ כִּלְהוּ, כִּלְהוּ בְּהוּוּ סְתִימָן, וְאֵינּוּן סְתִימָן מְמַנְלָא קְדִישָׁא, עַתִּיקָא דְכָל עַתִּיקִין. בֵּיה סְתִימָן. בֵּיה כִּלְהוּ. כִּלְהוּ הוּא, כִּלְהוּ הָוִי. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיָּה, לְעֵלְמִי עֲלִמִין.

כָּל מְלִין דַּאֲדְרָא יְאוּת, וְכִלְהוּ מְלִין קְדִישִׁין, מְלִין דְּלֹא סְטָאן לִימִינָא וְלִשְׁמַאֲלָא, כִּלְהוּ מְלִין דְּסְתִימִין, וְאַתְגְּלִינִין לְאֵינּוּן דְּעֵאלוּ וְנִפְקוּ, וְכִלְהוּ הֵכִי הוּא. וְעַד הִשְׁתָּא הוּוּ מִתְכַּסְיָן אֵלִין מְלִין דְּדַחִילָנָא לְגַלְעָה, וְהִשְׁתָּא אֲתַגְּלִינִין. וְגַלְיָ קַמִּי (מִלְכָא) עַתִּיקָא קְדִישָׁא, דְּהָא לֹא לִיְקָרָא דִּילִי וְדְכִית אָבָא עַבִּידְנָא, אֵלָא בְּגִין דְּלֹא אֵיעוּל בְּכְסוּפָא קַמִּי פְּלִטְרוּי עַבִּידְנָא. וְעוּד, הָא חֲמִינָא, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל הֵנִי זְכָאִי קְשׁוּט דְּהָכָא מִשְׁתַּכְּחִין, כִּלְהוּ מִסְתַּכְּמִין עַל יְדֵי. דְּהָא חֲמִינָא דְכִלְהוּ חֲדָאן בְּהָאִי הִלּוּלָא דִּילִי, וְכִלְהוּ זְמִינִין בְּהִלּוּלָא עֲלִמָא בְּהִלּוּלָא דִּילִי, וְכַפָּה חוּלְקִי.

אַמְר רַבִּי אָבָא, כַּד סִימֵן מְלָה דַּא בּוּצִינָא קְדִישָׁא, בּוּצִינָא עֲלָאָה, אָרִים יְדוּי, וּבְכַה וְחִינְיָ. בְּעַא לְגַלְעָה מְלָה חֲדָא. אַמְר, בְּמִלְהָ דַּא אַצְטְעָרְנָא כָּל יוֹמָאִי, וְהִשְׁתָּא לֹא יְהִיבִין לִי רְשׁוּתָא. אַתְתַּקְרָא, וְיִתִּיב, וְרַחֲשִׁישׁ בְּשִׁפְוֹתֵיה, וְסָגִיד תְּלַת זְמָנִין, וְלֹא הֵנָּה יְכִיל בְּרַשׁ לְאֲסַתְפְּלָא בְּאַתְרֵיהּ, כָּל שְׁפָן בֵּיה. אַמְר, פּוּמָא פּוּמָא, דְּזִכִּית לְכָל הָאִי, לֹא אֲנַגִּיבוּ מִבּוּעָה. מִבּוּעָה נְפִיק וְלֹא פְּסִק. עֲלֵךְ קְרִינִין (בְּרַאשִׁית ב') וְנִהָר יוּצָא מִעֵדָן. וְכַתִּיב (יִשְׁעִיָּה נ"ח) וְכִמּוּצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימִין.

הֵאִידְנָא אֲסַהֲדָנָא עֲלִי. דְּכָל יוֹמִין דְּקַאֲמִנָא, תְּאִיבְנָא לְמַחְמִי יוֹמָא דַּא, (נ"א רְעוּתָא לְגַלְעָה רְזָא דַּא) וְלֹא סְלִיק בְּרַעוּתִי (ס"א בִּידִי), בְּרַעוּתִי דְּהָא בְּעֵטְרָא דַּא מִתְעַטְרִי הָאִי יוֹמָא. וְהִשְׁתָּא בְּעֵינָא לְגַלְעָה מְלִין, קַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא כִּלְהוּ מִתְעַטְרִין בְּרִישֵׁי (בְּרִישֵׁיה). וְהָאִי יוֹמָא לֹא יִתְרַחֵק לְמִיעֵל לְדוּכְתִיָּה, כִּיּוֹמָא אַחְרָא. דְּהָא כָּל יוֹמָא דַּא בְּרַשׁוּתִי קִיָּמָא. וְהִשְׁתָּא שְׁרִינָא לְגַלְעָה מְלִין, בְּגִין דְּלֹא אֵיעוּל בְּכְסוּפָא לְעֵלְמָא דַּאֲתִי. וְהָא שְׁרִינָא אִימָא.

כְּתִיב, (תְּהִלִּים פ"ט) צִדִּיק וּמִשְׁפָּט מְכוּן כְּסָאָה חֶסֶד וְאֲמִתּוּ יִקְדְּמוּ פְּנֵיה. מֵאֵן חֲכִימָא, יִסְתַּכַּל בְּהָאִי, לְמַחְמִי אוּרְחוּי (ס"א דִּינּוּי) דְּקְדִישָׁא עֲלָאָה, דִּינּוּי דְקְשׁוּט, דִּינּוּי דְמִתְעַטְרִין בְּכַתְרִי עֲלִאִין. דְּהָא חֲמִינָא דְכִלְהוּ בּוּצִינִין נְהָרִין מְבּוּצִינָא עֲלָאָה, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין, כִּלְהוּ דְרַגִּין לְאַתְנַהֲרָא. (נ"א וְכִלְהוּ אֵינּוּן דְרַגִּין לְאַתְנַהֲרָא) וּבְהִלּוּלָא נְהוּרָא דְכִכְל דְרַגָּא וְדְרַגָּא, אֲתַגְּלִיא מַה דַּאֲתַגְּלִיא, וְכִלְהוּ נְהוּרִין אַחֲדָן, נְהוּרָא דַּא בְּנְהוּרָא דַּא, וְנְהוּרָא דַּא, בְּנְהוּרָא דַּא, וְנְהוּרִין דַּא בְּדַא, וְלֹא מִתְפָּרְשׁוּ דַּא מִן דַּא.

נהורא דכל בוצינא ובוצינא, דאקרון תקוני מלפא, פתרי מלפא, כל חד וחד, נהיר ואחיד בהווא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין פה פלא בחד דרגא אסתלק, וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא, איהו ושמיה חד הוא. נהורא דאתגליא, אקרי לבושא דמלפא. נהורא דלגו לגו, (בהווא נהורא הוא מה) נהורא סתים, וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגליא.

ובלהו בוציני, ובלהו נהוריו, נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, **בוצינא עלאה**. וכד מסתפלן, פלהו נהורין דאתפשטן. לא אשתכח בר **בוצינא עלאה**, דאטמר ולא אתגליא.

באינון לבושין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט, אשתכחו תרין בוצינין, **תקונא** דכורסייא דמלפא, ואקרון **צדק** ומשפט. ואינון שירותא, ושלימותא, בכל מהימנותא. ובקני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתים במשפט. ו**צדק** מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינו לה, (בראשית יד) ומלפי **צדק** מלה שלם.

כד מתערין דינין ממשפט, פלהו רחמי, פלהו בשלימו. דהאי מבסס להאי **צדק**, ודינין מתתקניו, ובלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין (אקרי) שעתא דמתתברן דכר ונוקבא, וכל עלמין פלהו ברחמי, ובחזוןותא.

וכד אסגיאוי חובי עלמא, ואסתאבת מקדשא, ודכורא אתרחק מן נוקבא, ותוניא תקיפא שריא לאתערא, ווי לעלמא דמתון בהווא זמנא מהאי **צדק**. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא, כמה ופאין מסתלקין מעלמא. וכל פה למה. בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא, ומשפט לא קרב ב**צדק** דא. ועל האי כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, דמשפט אתרחק מהאי **צדק**, ולא אתבסמא, ו**צדק** ינקא מאתר אחרא.

ועל דא אמר שלמה מלפא, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הכלי יש **צדיק** אוכב בצדקו וגו', הכל דא, (ס"א ל"ג הבל דא) הכל תדא, מהכלים דלעילא, דאקרון אפי מלפא, ודא איהו **מלכותא קדישא**, דכד היא מתערא בדינוי, כתיב יש **צדיק** אוכב בצדקו. מאי טעמא. משום דמשפט אתרחק מ**צדק**. ובגין פה אקרי, ויש נספה בלא משפט.

תא חזי, כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא, רחימא דקודשא בריה הוא, אפילו כד אתער **צדק** בלחודוי, יכיל עלמא לאשתזבא בגיניה. וקודשא בריה הוא בעי ביקריה, ולא מסתפי מן דינא. וכד ההוא זכאה לא קיימא בקיימיה, מסתפי אפילו ממשפט, ולא יכיל למיקם ביה. כל שפן ב**צדק**.

דוד מלפא, בקודמיתא אמר, (תהלים כו) בתנני יי' ונסני. דהא אנא לא מסתפינא מפל דינין, אפילו מהאי **צדק**, וכל שפן דאחידנא ביה, מה כתיב. (תהלים יז) אני ב**צדק** אחזה פניו, ב**צדק** ודאי. לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דהב, אפילו ממשפט מסתפי, דכתיב, (תהלים קמג) ואל תבא במשפט את עבדך.

תא חזי, כד מתבסמא האי **צדק** ממשפט, כדין אקרי צדקה. ועלמא מתבסמא בחסד, ואתמלינא מניה. דכתיב, (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד יי' מלאה הארץ.

אסהדנא עלי, דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערה בדינוי ד**צדק**, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי. כמה דכתיב, (משלי ל) אכלה ומחמתה פיה. מכאן ולהלאה, כפום כל חד, כפום בירא עמקא, והא בדרא דא אית ביה זכאון, ונעירין אינון דיקומון לאנגנא על עלמא, ועל עאנא, מארבעה זיוון. (ס"א על עלמא, ועלינא בעיין). על פן אחידן מלי דא בדא, ומתפרשון מליו דסתימין **בעתיקא קדישא**, סתימא דכל סתימין, והיה אחידן אליו באליו. מכאן להלאה, מליו ד**זעיר אנפיו**, אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימין בלבאי, ותמן לא אתקנו. (עד כאן סתימן מליו) השתא אתתקנו ואתגליין, ובלהו מליו סתימין, ובירין פלהו. זכאה חולקין, ואינון דירתו רותא דא, דכתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו וגו'.

האי דאוקימנא, אב ואם **בעתיקא** אחידן, בתיקוני, הכי הוא. דהא **מוקא** סתימאה דכל סתימין תליון, (נ"א נפקין) ומתאחדן ביה. (ואף על גב דעתיקא קדישא אתתקן בלחודוי) וכד יסתכלון (בכל) מלי. פלא הוא **עתיקא** בלחודוי, הוא הוי, והוא יתא. וכל הני **תקונין** ביה. (בס"י לא נמצא אחידן ביה סתימן לא מתפרשן מניה מוחא סתימאה לא אתגלייא ולא תליא ביה) א"ב וא"ם מהאי **מוקא** נפקו, אתפלילו **במזלא**, וביה תליון, וביה אחידן. **זעיר אנפיו**, **בעתיקא קדישא** תליון ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפיק, וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ומאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. וכתיב

(הושע יד) כי ישרים דרכי יי'.

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומא בהאי קרא, דכתיב, (תהלים לד) ביני תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו. והאי דנא אתקנים קרא כללא. ביני תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו, כל הני **צדיקניא**, וכל בני מתיבתא קדישא, וזכאין דאתיין השתא עם קודשא בריה הוא, פלהו שמעין מלי, וחדאן. בגין כד, (תהלים לד) גדלו ליני אתי ונרוממה שמו יחדיו.

פתח ואמר, כתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. הדיא הוא דכתיב, (תהלים מח) כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו. נועדו, באן אתר. בארץ אדום. באתר דדינין מתאחדיו תמן. עברו יחדיו, דכתיב וימת וימלוך תחתיו. המה ראו כן תמהו נבגלו נחפזו, דלא אתקנימו באתרייהו, בגין דתקוניו דמלכא לא אתקנו, וקרתא קדישא ושורוי, לא אנדמנו.

הדיא הוא דכתיב, באשר שמענו כן ראינו וגו', דהא פלהו לא אתקנימו, והיא אתקנימת השתא, בסטרא דדכורא, דשריא עמה. הדיא הוא דכתיב, וימלוך תחתיו הדר ושם עירו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זקב. מי זקב ודאי כמה דאוקימנא באדרא.

והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלוך תחתיו הדר. הדר ודאי, כמה דאת אמר, (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כמה דאת אמר כפות תמרים. וכתיב, (תהלים צב) **צדיק** כפתמר יפרח, דאיהי דכר ונוקבא. האי אתקריאת בת מטרד, בת מההוא אתר דטרדין כללא לאתדבקא, ואקריי אב. וכתיב (איוב כח) לא ידע אנוש ערפה ולא תמצא בארץ החיים. דכר אחר, בת מאימא, דמסטרעהא מתאחדיו דיניו, דטרדין לכללא. בת מי זקב, דינקא בתרין אנפיו, דנהירו בתרין גווינו. בנסד ובדינא.

עד לא אברי עלמא, לא הוו משגיחין אנפיו באנפיו, ובגין כד, עלמין קדמאי אתתרבו, ועלמין קדמאי בלא **תקונא** אתעבידו. וההוא דלא הוה **בתקונא**, אקריי זיקין נצוצין, כהאי אומנא, מרצפא (ס"א מרזפתא), כד אכתש במונא (בראשית קנ"ו ע"א) דפרזלא, אפיק זיקין לכל עיבר, ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין, ודעכין לאלתר. ואליו אקרוו עלמין קדמאי. ובגין כד אתתרבו ולא אתקנימו. עד דאתתקו **עתיקא קדישא**, ונפיק אומנא (ד"א מאנא) לאומנותיה.

ועל האי תנינא במתניתא דילן, (דניצוצא) דבוצינא אפיק זיקין (שמות רנ"ד ע"ב, בראשית ק"ז ע"ב סתרי תורה) בזיקין (נ"א דבוצינא אפיק זיקין ניצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין, עלמין קדמאי אקרוו, ומיתו לאלתר. לכתר נפיק אומנא (ס"א מאנא) לאומנותיה, ואתתקו בדכר ונוקבא, והני זיקין דאתדעכו ומיתו, השתא אתקנים כללא. מבוצינא דקרדינותא, נפק ניצוצא, פטישא תקיפא, דבטש, ואפיק זיקין עלמין קדמאי, ומתערבי (ד"א ומתדכי) באוירא דכנא, ואתבסמו דא בדיא.

כד אתתבר אב"א ואימ"א, וההוא אב הוא, מרוחא דגניו בעתיק יומין, ביה אתגניזו האי אוירא, ואכליל לניצוצא, דנפק מבוצינא דקרדינותא דגניו כמעוי דאימא. וכד אתתברו תרווייהו, ואתפלילו דא בדיא. נפיק גולגלתא חד תקיפא, ואתפשט בסטרוי, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה ד**עתיקא קדישא** תלת רישין אשתכחו כחד, כד כללא אנדמן בתלת רישין, כמה (רפ"ח ע"ב) דאמנא.

כהאי **גולגלתא דזעיר אנפיו**, נטיף טלא מרישא חוורא (ואחיד ליה), וההוא טלא אתחזי בתרי גווי. ומניה מתון חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלתא דא, טחניו מנא **לצדיקניא** לעלמא דאתי, וביה זמיניו מתייא לאתניא. ולא אנדמן מנא דנפל מהאי טלא, בר ההוא זמנא בזמנא דאזלו ישראל במדברא, וזן להו **עתיקא** דכללא, מהאי אתר. מה דלא אשתכח לכתר. הדיא הוא דכתיב, (שמות טז) הגני ממטיר לכם לחם מן השמים. כמה דאת אמר (בראשית כז) ויתן לה האלהים מטל השמים וגו'. האי כההוא זמנא. לזמנא אתרא תנינו, קשים מזונותיו של אדם קמי קודשא בריה הוא. והא **במזלא** תלייא **במזלא** ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני, לאו בזכותא תלייא מלתא, אלא **במזלא** תלייא מלתא, וכלא תלינו כהאי **מזלא**, כמה דאוקימנא.

תשעה אלפין רבוא עלמין, נטלין וסמכין על האי **גולגלתא**. והאי אוירא דכנא אתפליל בכללא, פיון דהוא פליל מפלא וכלא אתפליל ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרין, בתרי גוורין פלילן מכללא. וכד אסתכלו אנפוי, באנפין ד**עתיקא קדישא**, כלא **ארף אפים** אקריי. מאי **ארף אפים**. (אריך אפים מבעי ליה) אלא הכי תנינו, בגין דאריך אפיה לתייביא. אבל **ארף אפים**, אסנותא דאנפין. דהא לא אשתכח אסנותא בעלמא, אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין.

מְצַחָא דגולגלמא, **מְצַחָא** לאַתפּקדָא (ס"א לאַתפּקדָא) חַיִּבְיָא על עובדיהון. וכד האי **מְצַחָא** אַתגלייא, מתערין מאריהון דדינין, לאיגון דלא מתפספין בעובדיהון. האי **מְצַחָא** סומקא פּוּרדָא. ובשעתא דאַתגלייא **מְצַחָא** דעתיקא בְּהאי **מְצַחָא**, אַתהדרת חוּרָא פּתלגָא. וְהיֵיא שְׁעֵמָא, עַת רְצוֹן אַקְרִי לְכָלָא.

בספרא דאַגדמָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא אַמְר, מְצַח. זְכִי מְצַח, **מְצַחָא** דעתיקא. ואי לאו, אַשְׁדִּי ח' בִּין תְּרִין אַתוּון, כְּמָה דְאַתְ אַמְר (במדבר כד) וּמְחִץ פְּאַתִּי מוֹאֵב.

ואוקימנא, דאַקְרִי נְצַח בְּאַתוּון רְצוּפִין. וכְּמָה נְצַחִים הוּו. ואַף עַל גַּב דְנְצַח אַחְרָא (באתרא) בְּנְצַח אַחְרָא אַסְתְּלֵק, ואִית נְצַחִים אַחְרִין דְמתפּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. ובגין דְשַׁבְתָּא בְּשַׁעֲמָא דְצְלוּתָא דְמְנַחָה, בגין דְלא יתער דינין, גלגא עתיקא קודישא **מְצַחָא** דיליה, וְכָל דִּינִין אַתפּפִּין ואַשְׁתַּכּוּ וְלָא אַתְעֲבִידוּ.

בְּהאי **מְצַחָא** תְּלִין כ"ד בְּתֵי דִינִין, לְכָל אִיגוֹן דְחַצִּיפִין בְּעוּבְדִיהוֹן. כְּמָה דְכְּתִיב, (תהלים עג) וְאִמְרוּ אִיכָה נָדַע אֵל וְיֵשׁ דְעָה בְּעֵלְיוֹן. וְהָא עֲשָׂרִים אִיגוֹן, ד' לְמָה. לְקַבְּלִיהוֹן דְד' מִיתוֹת בֵּית דִּינָא לְתַמָּא, דְתְּלִין מְלַעֲלָא. וְאַשְׁתַּאֲרוּ עֲשָׂרִין. ובגין כָּף לָא מְעַנִּישִׁין בִּי דִינָא עֲלָאָה, עַד דְיִשְׁלִים (נ"א עשרין) וְסֵלְקָא לְכ' שְׁנִין, לְקַבְּלִיהוֹן דְכ' בְּתֵי דִינָא. בְּמַתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילן תְּנִינָן, לְקַבְּלִיהוֹן דְכ"ד סְפָרִים דְאַתְקְלִילן בְּאוּרִייתָא.

עִינִין דְרִישָׁא, אִיגוֹן עִינִין דְלא מְסַתְּמִין מְנִייהו חַיִּבְיָא. עִינִין דְנִימִין וְלָא נִימִין. ובגין כָּף אַקְרוּ (שיר השירים ה) עִינִין פְּיוֹנִים. מֵאי יוֹנִים. כְּמָה דְאַתְ אַמְר, (ויקרא כה) וְלָא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים צד) וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה ל'ה וְגו'. וכְּתִיב (שם) הַנוֹטֵעַ אֲזוֹן הֵלֵא יִשְׁמַע וְגו'.

תְּקוּנָא דְעַל עִינָא, שְׁעָרֵי דְמַתְשַׁעְרֵן בְּשַׁעוֹרָא שְׁלִים. מְאִיגוֹן שְׁעָרִין תְּלִין אַלְף וַז' מְאָה מְאָרִי דְאַשְׁגַּחוּתָא, לְאַגְחָא קַרְבָּא. וכְּדִין קְוִימִי פְּלֵהוּ מְשׁוּלְשְׁלִיהוֹן וּמַתְפַּקְחִין עִינִין.

כְּסוּתָא דְעַל עִינִין, גְּבִינִין מְתַאֲדָן בְּהוּ. וְאַלְף (וד' מאה) רְבּוּון מְאָרִי תְּרִיסִין אַתְאַדָּן בְּהוּ, ואִיגוֹן אַקְרוּן כְּסוּתָא דְעִינִין. וְכָל אִיגוֹן דְאַקְרוּן עִינִי יי', לָא פְּקַחִין, וְלָא אַתְעָרוּן, בְּר בּוּמְנָא דְאַלִּין כְּסוּתֵי דְגְּבִינִין, מְתַפְּרָשִׁין אִיגוֹן תְּתַאי מְעֲלָאי. ובְּשַׁעֲמָא דְאַתְפְּרָשׁוֹן גְּבִינֵי תְּתַאי מְעֲלָאי, וְנִהְבִּין אַתְר לְאַשְׁגַּחָא מְתַפְּקַחִין עִינִין, וְאַתְחַזִּי כְּמָאן דְאַתְעַר מְשִׁינְתִּיהָ (מְשַׁנְתִּיהָ). אַסְתְּמָרוּ עִינִין וְחָמָא לְעִינָא פְּקִיחָא, וְאַסְתְּמָן בְּחוּרָא דִּילִיהָ. וכְּד אַסְתְּמִין, אַתְפּפִּין מְאָרִיהוֹן דְדִינִין לְיִשְׁרָאֵל. ובגין כָּף כְּתִיב, (תהלים מד) עוֹרָה לְמָה תִּישׁוּן יי' הַקִּיצָה וְגו'.

אַרְבַּע גּוּוֹנִין אַתְחַזִּין בְּאִיגוֹן עִינִין. מְאִיגוֹן נְהִירִין ד' בְּתֵי דְתְּפִילִין, דְנִהְרִין בְּרַהִיטֵי **מוֹחָא**. ז' דְאַקְרוּן עִינֵי ה'. וְאַשְׁגַּחוּתָא (נְפַקָא) נְפָקִי, מְגוּון אוּכְמָא דְעִינָא. כְּמָה דְאוּקִימְנָא בְּאַדְרָא, דְכְּתִיב, (זכריה ג) עַל אֲבָן אַחַת שְׁבַעָה עִינִים. ואִיגוֹן גּוּוֹנִין מְתַלְהִטִין בְּסַטְרִייהוּ.

מְסוּמְקָא, נְפָקִין אוּחְרִין, מְאָרִי דְאַשְׁגַּחוּתָא לְדִינָא. ואִיגוֹן אַקְרוּן, (דברי הימים ב טז) עִינֵי יי' מְשׁוּטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ. מְשׁוּטְטוֹת, וְלָא מְשׁוּטְטִים. בגין דְכְּלֵהוּ דִינָא. מִירוּקָא, נְפָקִין אוּחְרִין, דְקִימִין לְגַלְגָּא עוּבְדִין, בִּין טַב וּבִין בִּישׁ. דְכְּתִיב (איוב לד) פִּי עִינֵי עַל דְרַכֵּי אִישׁ. וְאַלִּין אַקְרוּן, (זכריה ד) עִינֵי יי' מְשׁוּטְטִים. מְשׁוּטְטִים, וְלָא מְשׁוּטְטוֹת. בגין דְאִיגוֹן לְתִרִין סְטְרִין, לְטַב וּלְבִישׁ. מְחוּרָא, נְפָקִין כָּל אִיגוֹן רַחֲמֵי, כָּל אִיגוֹן טְבָאן, דְמַשְׁתַּכְּחֵי בְּעֲלָמָא, לְאוּטְבָא לְהוּ לְיִשְׁרָאֵל. וכְּדִין אַסְתְּמִין (נ"א אַסְתְּחִין) כָּל אִיגוֹן תְּלַת גּוּוֹנֵי, לְרַחֲמָא עֲלִייהוּ.

אַלִּין גּוּוֹנִין מְתַעֲרְבִין דָּא בְּדָא, וְאַתְדְּבָקוֹן דָּא בְּדָא. כָּל חַד אוֹזִיף לְחַבְרִיהָ מְגוּוֹנֵי דִּילִיהָ, בְּר מְחוּרָא, דְכְּלֵהוּ פְּלִילָן בֵּיהָ פֶּד אַצְטְרִיהָ, וְהוּא חָפִי עַל פְּלָא. כָּל גּוּוֹנִין דְלַתְמָא, לָא יְכַלִּין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, לְאַסְתְּרָא לוֹן חוּרָא, לְאוּכְמָא לְסוּמְקָא וּלְירוּקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגַּחוּתָא חַד, פְּלֵהוּ אַתְאַדָּן וְאַסְתְּמִין בְּחוּרָא.

גְּבִינֵי לָא מְשַׁתְּפַכִּין, בְּר כַּד בְּעִין גּוּוֹנִין דְחוּרָא לְאַשְׁגַּחָא, בגין דְגְּבִינֵי נְהָבִין אַתְר לְאַשְׁגַּחָא, לְכְּלֵהוּ גּוּוֹנֵי. ואִי אִיגוֹן לָא נְהָבִין אַתְר, לָא יְכַלִּין לְאַשְׁגַּחָא וּלְאַסְתְּפִלָּא. גְּבִינֵין לָא קְוִימִין, וְלָא מְשַׁתְּפַכִּין שְׁעֵמָא חַדָּא שְׁלִימוּתָא (שְׁלִימָתָא), אַלָּא פְּקַחִין וְסַתְּמִין, סַתְּמִין וּפְקַחִין, מְשׁוּם עִינָא פְּקִיחָא דְקָאֵי עֲלִייהוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יחזקאל א) וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב. וְהָא אוּקִימְנָא.

פתיב (ישעיה לג) עינייה תראינה ירושלם נוה שאנן, וכתיב (דברים יא) תמיד עיני יי' אלהיה ביה מרשית השנה וגו'. דהא ירושלם בעינא פו, דכתיב, (ישעיה א) צדק יליו ביה. ובגין פו ירושלם, ולא ציון. דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה וגו', דכלא רחמי.

עינייה, עינה פתיב, עינא דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. השתא, עיני יי' אלהיה ביה, לטב ולבייש, כמה דאתחזי. (לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חדא, כלהו אסחרן ואסתחין בחוורא. גבינוי לא משתכחין, בר כד בעיין גוונין לאשגחא) בגין פו לא אתקנימו בקיומא תדיר. והתם עינה תראינה ירושלם, כלא לטב, כלא ברחמי. דכתיב, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצוה.

תמיד עיני יי' אלהיה ביה מרשית השנה. מרשית חסר א' פתיב, ולא ראשית באלף. מאן היא. ה"א דלתמא. ולעילא פתיב, (איכה ב) השליה משמים ארץ תפארת ישראל. מאי טעמא השליה משמים ארץ. משום דכתיב, (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות, ועינין בקדרותא, בגוונא אוכמא אתחפו.

מרשית השנה, מאן אתר מסתכלין בירושלם אליו עיני יי', חור ופירש, מרשית השנה, דהוא דינא בלא אלף, ודינא אתאחד מסטרהא, אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא אשתכח. דהא פתיב, (ישעיה א) צדק יליו ביה, דהיא אחרית השנה.

תא חזי, א' בלחודוי אקרי ראשון, דכר. באלף סתים וגניזו מה דלא אתידע. כד אתחבר האי אלף באתר אקרא, אקרי ראשית. ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה, ונהיר ליה, וכדון אקרי ראשית. ואפילו ביה ראשית, לא אשגח בירושלם, דאלמלא הות ביהאי, אתקנימת תדירא. אבל מרשית פתיב. ולעילא דאתי פתיב, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנה הנה וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא, לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא, סתים דתיים לכלא. דהא מתרין נוקבין, נפקין רוחין דתיין, לכלא. ביהאי זעיר אנפין פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'.

ביהאי תננא פל גווי (תרי גווי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא, אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא. דאחידן ביההוא תננא. (ובגין כך) ולא מתבסמין בלהו, אלא בתננא דמדבחה דלתמא. ועל דא פתיב, (בראשית ח) וירח יי' את ריח הניחח. מהו הניחח. אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח.

וירח יי' את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא פתיב, אלא את ריח הניחח. דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל דאתאחדן ביה, בלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן פחדא, דכתיב (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי' ישמע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר אשין. בחד נוקבא תננא. והאי והאי אשתכח באשא ותננא דמדבחה. ואתגליא האי עתיקא קדישא, ואשתכח כלא. הינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לה.

חוטמא דעתיקא קדישא אריה, ומתפשט. ואקרי ארד אפים. והאי חוטמא, זעיר. וכד תננא שרי נפיק בבחילו, ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא, ואתערו חברייה.

ובספרא דרב המנונא סבא, אוקים הני תרי נוקבי. מחד תננא ואשא. ומחד נייחא ורוחא טבא. דאית ביה ימינא ושמאלא, וכתיב (ס"א דכתיב) (הושע יד) וריח לו פלבנון. ובנוקבא פתיב, (שיר השירים ז) וריח אפך פתפוחים. ומה בנוקבא הכי, כל שפן ביה. ושפיר קאמר.

ומה דאמר וירח יי' את ריח הניחח. הניחח בתרי סטרי, חד נייחא, דאתגליא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דהאי הוא נייחא ואתבסמותא לכלא. וחד אתבסמותא דלתמא, ביההוא תננא ואשא דמדבחה. ובגין דאיהו מתרין סטריין, פתיב ניחח. וכלא בזעיר אנפין אתמר.

תרי אודנין, למשמע טב ובייש. ותרווייהו סלקין לחד. דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנה ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תליא ברשימין עקימין, בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא, ובחין ביה מוחא, ולא בבחילו, דכל מלה דהוי בבחילו, לא הנה בתחמתא שלימתא.

מאודנין אליו תליון כל מאריהון דגדפיו, דנטליו קלא מעלמא, וכלהו הכי אקרוו אַזני יי', דכתיב בהו, (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול וגו'. כי עוף השמים יוליך את הקול, האי קרא קשא, השתא מאי קול איכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב גם במדעא מלך אל תחלל, במדעא כתיב, ובחדרי משכבך וגו'. מאי טעמא כי עוף השמים יוליך את הקול, והא ליכא הכא קלא.

אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתכל בלבוי, לא עביד מלה, עד דאפיק ליה בשפונותיה, והוא (ואף על גב דאיהו) לא אתפונן ביה. והיא מלה דאפיק, מתבקעא באורא, ואזלא וסלקא וטסא בעלמא, ואתעביד מניה קלא. והוא קלא נטליו ליה מארי דגדפיו, וסלקיו ליה למלכא, ועייל באודניו. הדא הוא דכתיב, (דברים ה) וישמע יי' את קול דבריכם. (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו.

ובגין כה, כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קודשא בריה הוא, בעי לאפקא מליו בשפונותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולא בעותיה בעותא. וכינון דמליו נפקיו, מתבקעין באורא, סלקיו וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (נ"א לכתרא) קדישא, ברישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי, נטיף נטיפא לאודניו, והוא אקרי נחל פריית. כמה דאת אמר, (מלכים א יז) נחל פריית, פלומר, פרוחא דאודניו. וקלא עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדיו אתעכב תמן, ואתבחין בין טב לבייש. הדא הוא דכתיב, (איוב לד) כי און מליו תבחן. ומאי טעמא און מליו תבחן. משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודניו, ולא עייל בבהילו. ובגין כה אתבחין בין טב לבייש, (שם) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעכב תמן, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למריר.

בהאי נוקבא דאודניו, תליון נוקבין אחרניו, נוקבא דעיניו. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודניו, אי אצטריו עייל לנוקבי דעיניו, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריו, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו ותבער בם אש יי'. ואי אצטריו, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגזר מליו (נ"א גזריו) מההוא קלא. כלא מההוא קלא דאודניו. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה פלא. (ס"א כמה תלייא) (וכלא תלייא) בהאי אודנא. ופאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתקלילן אינון מוחי. **תכמה** אתקליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. **בינה**, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר כי שומע עבדך. (מלכים ב יח) כי שומעים אנחנו. (ובהני תליון כלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני קח אמרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אמו. הא פלא תליון באודניו בהאי אודנא תליון צלותין ובעותין ופקיחא דעיניו. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אונגה ושמע פקח עיניך וראה. הא פלא ביה תליון.

בהאי אודנא, תליון רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כה היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא פניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארסייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטלי (ונטרי) מליו.

ואינון דעקימין בארסייהו, נטלי מליו ועייליו לון בבהילו, ולית בהו אתר לאתעכבא. וכל נוקבין אחרניו, מתפתחין ביה, עד דנפקין מליו בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריה הוא. במתנימא דילן תנן, פאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, (ויקרא יט) לא תלך רכיל בעמך לא מעמוד על דם רעה אגני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, פאילו עבר על פלא.

ופאה חולקיהון **דצדיקניא**, דעליהו כתיב, (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתלף, ובגין כה נאמן רוח אקרו. וסימן דא אוקימנא, ההוא דמגלה רזין, בגידוע דנשמתייהו, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ובגין כה לית ביה רזא, ולא מאתר דרזא הוא. וכד תפיק נשמתייהו, לא אתדבקא בגופא דמלכא, דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, ווי לנשמתייהו. ופאה חולקיהון **דצדיקניא**, דמכסין רזין, כל שכן רזין עלאין דקודשא בריה הוא. (רזין עלאין דמלכא קדישא) עליהו כתיב, (ישעיה ס) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אנפוי, כתרין תקרובין דבוסמא. (כלהו) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תליא. ובכלא תליא סהדותא. אכל הני

מקרוכי דבוסקמא, חנוורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דרית ואחיד לון. וקא במתניתא דילן אוקימנא, כמא פריסי ביו חנוורא לסומקא, ואתפלילן ביה כחדא בסטרא דחנוורא.

כד אתנהיר מנהירו דחנוורא דעתיקא, חפייא ההוא חנוורא על סומקא. וכלהו בנהירו אשתכח. וכדין כתיב, (במדבר ו) יאר יי' פניו אליה. וכד חייבין סגיאין, תליין דיניו בעלמא, אשתכח סגירוותא בכלא (ס"א בעלמא). וסומקא אתפשט באנפיו, וקפא כל (נ"א על) חנוורא. וכדין כלא אשתכח בדינא. וכדין כתיב (תהלים לד) פני יי' בעושי רע. (בגדי קנאה כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם) וכלא בהאי תלייא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא.

כמא וכמא מארי תריסין מחפאן להני גווי, מצפאן להני גווי. כד נהירין גווי, כל עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חנוורא, כלא אתחזו בההוא גווי. וכד אתחזו בסומקא כלא הכי אתחזו בההוא גווי.

באליו מקרוכי דבוסקמא, שארי דיקנא לאתחזא, מרישא דאודניו, ונחית וסליק בתקרוכא דבוסקמא, שערינו אוכמין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. כגבר תקור, שפיר. משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא, בהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזו, ונהיר.

שפירו דהאי דיקנא, בט' תקוניו אשתכח. וכד משחא דרבות, דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא, אשתכחו כ"ב תקוניו. וכדין מתברכין פלהו. וישאל סבא מתברכא בהאי, וסימן, (בראשית מח) כה יברך ישראל. כל תקוניו דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתיקוניו דעתיקא קדישא אתקנו. וקכא בעינא לגלאה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא פסופא. (הא כל תקוניו דדיקנא אוקימנא דכלהו מתיקוניו דדיקנא (דעתיקא) עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא)

שיתא אינון, ט' אקרון. תקונא קדמאה, נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שיערא דרישא, מתחות קוצין דעל אודניו, ונחית משמי פתחא דאודניו עד רישא דפומא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא כד נגיד מזלא דעתיקא קדישא, ותלייא מניה ההוא מבושא דתקמתא (חסר), כד אימא אתמשכא ואתפלילת באוירא דכיא, ההוא חנוורא נקיט אימא (חסר). וניצוצא עאלת ונפקת, ואתחזד דא ברא, ואתעבידת חד תקונא.

וכד אצטריד סלקא דא על דא, ואתפסיא חד משמי חדא. ובגין כה כלא אצטריד, חד למעבד נוקמין. וחד לרומא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא, כמא דאוקימנא.

בהאי דיקנא ט' תקוניו אשתכחו, שיתא רבון דתליין בהו, ומתפשטין בכל גופא. ואליו שיתא דתליין, תליין בשערי דתחות תקרוכא דבוסקמין. תלת מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא. ובקירוותא דדיקנא, תליין תלת אחרניו. חד לעילא בשפון, ותרון באינון שערי דתליין עד טבורא. וכל הני שיתא, ג' מכאן וג' מכאן, אתמשכון ותליין פלהו, באינון שערי דתליין ומתפשטין בכל גופא.

ובגין דהני תלתא אינון בקירו דדיקנא יתיר מפלהו, כתיב בהו שמא קדישא. דכתיב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יי' לי לא אירא. וקא דאוקימנא באדרא, מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר (ס"א דחיק) רחיק משמי אודניו, שפיר הוא.

ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא, הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, (דברי הימים א כט) לה יי' הגדולה והגבורה והתפארת וגו'. וכלא הוא, וקכי שארי, ותשעה אתמשכון ותליין דדיקנא, ומשמי אודניו, הכי שארי, וקיימא לא מתקנימין אלא באתר אחרא, כמא דאוקימנא.

וכד אצטריד עלמא לרומי, אתגלייא מזלא קדישא. וכל הני תקוניו דדיקנא יקירא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריד לדינא, מתחזיא דינא, וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישאל, לאינון דעקין להו. כל יקירו דדיקנא, באינון שערי דתליין אינהו, משום דכלא בהאי תליין.

כל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין, פלהו קשישין תקיפין, משום דכלהו אכפין לדיניו, בשעתא דמזלא קדישא אתגלי. וכד בעא לאגחא קרבא, בהאי דיקנא אתחזו כגבר תקור, מארי נצחון קרבא. וכדין מריט מאן דמריט, ואגליש מאן דאגליש.

הני **תשעה תקווין**, אָמרו משה זמנא תננינא, בשעתא דאצטריה לאַהדרא לון פלהו רחמי. דאף על גב ד**תליסר תקווין** לא אָמרו השתא, בכוננא תלייא מלתא, דהא לא ייעול בהני **תקווין** לאַדפרא, אלא **במזלא** אתפנוו, ואדפר ליה. הדא הוא דכתיב, (במדבר יד) עתה יגדל נא פנ' יי'. מאן פנ' יי'. ההוא דאקרי **מזלא** קדישא, סתימא דכל סתימין. דחילא דא, ונהירו דא, **ממזלא** תלי. וכיון דאמר משה דא, ואדפר דא, ואתפנוו ביה, אָמר הני **תשעה תקווין**, דתליין **בוזעיר אנפין**. בגין דינהירו פלהו, ולא ישתבח דינא. ועל דא פלא **במזלא** תלי.

האי **דיקנא** פד שראן שערי (ס"א לאתערבא) לאַתערא (לאַתארכא), אתחזי פגיבר תקיף פגיבר מארי נצח קרבין. בהאי **דיקנא**, נגיד משח דרבות מעתיקא סתימא. כמה דאת אָמר, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זמן אָהרן.

אליו שערי לא חפזין על שפנוו, ושפנוו פלהו סומקין פוורדא. דכתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שפנוו מרחשון גבורה, מרחשון **חכמתא**. באינוו שפנוו תליין טב וביש, חזי ומומא. מאליו שפנוו תליין מאריהו דאתערותא, דכד מרחשיו אליו שפנוו, מתערין פלא למגזר (מארי) דינא, בְּכַל בְּתֵי דִינֵי, (דמדוריהו בהו, ובגין כך) דאקרוו עירין. דכתיב, (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ובמאמר וגו'. (ובמימר קדישין שאלתא)

מאי עיר. בספרא דאגדתא, כמה דאת אָמר, (שמואל א כח) ויהי ערה. דמתערין דיניו לאינוו דלא אתרחימו לעילא, בגין פד מתערין אליו דאינוו מארי דבבו, (ס"א להו) (בכלהו) ועם כל דא בתרי גווי ברממי ודינא, ועל דא אקרוו עיר וקדיש דינא ורחמי.

ובאליו שפנוו, אתחזי פומא פד אתפתח. רוחא דנפיק מן פומא, ביה מתלבשין כמה אלף ורבין. וכד אתפשט, מתלבשין ביה נביאן מהימני. וכלהו פה יי' אקרוו. פד מליו נפקין מן פומא, ומתרחשין בשפנוו, מתנהרין לכלהו תמני סרי אלפין עלמין, עד דמתקשרין פלהו פחדא, בתמניסר אורחין ושבילין, דאשתמודעון.

וכלא מחפאן לפומא דא, (בדא) בלישן ממלל רבין בקיטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו. כמה דאת אָמר, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים. אשא ומיאי מתתקנו, (ס"א מתדבין ויאן) יאן בצייורוי, (בציוורוי) דהא גווי מתחברן פחדא.

חכו, באַתנוו רשימן, דמתגלפן בעטרוי גלידין (גליפין) אחה"ע בגרון. א', דטריד מלפין, (דניאל ב) ומהעדה מלפין, ומתקם מלפין. ח', דטריד ונחית, וסליק ועטיר, כביש באשא גליף ברוחא. ה' יניקה דאימא, סטיר לנוקבא, אתפשט לנוקבא רבא, בתיאובתא דקרתא קדישא, (עד דמתקטרי) מתקטרי אתרין דא בְּדָא. כמה דאת אָמר, (שיר השירים ד) הו המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא בטיפסא, רהיטיו דענפין מתאחדון, לסטרוי לרוחין גליפין.

וקא ברזי דאתנוו דשלמה מלכא, אתעטרו אליו אתנוו ד', בד' גיכ"ק בחיה כמה דאת אָמר וחיך יטעם לאכול, (איוב ו) הַיֵּאֱכַל תפל מקלי מלח וגו'. וכתיב (ישעיה לב) וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלוֹם. (תהלים יט) הַנְּחֻמְדִים מְזַהֵב וּמְפֹזֵר רַב וּמְתוֹקִים וְגו'. מתוקים ודאי.

דוד מלכא אָמר, גם עבדך נזהר בָּהֶם וגו'. אַסְהֵדנָא עֲלֵי דְכָל יוֹמָאֵי אֲזַדְהֵרנָא בְּהוּ, דְלֹא לֹאטְעָאָה בְּהוּ, בַּר יוֹמָא חַד דְעֵטְרֵנָא עֵטְרֵי מִלְכָא, בְּמַעֲרַתָא דְמְרוֹנְיָא, וְחַמִּינָא בּוֹצִינָא דְאִשָּׁא מִתְלַהֲטָא אֲפּוֹתָא דְמְרוֹנְיָא (ב"א דמערתא), וְאֲזַדְעוּזְעָנָא. מַהְהוּא יוֹמָא אֲזַדְהֵרנָא בְּדַעֲתָאֵי בְּהוּ, וְלֹא שְׂבִינָא לֹון כָּל יוֹמָאֵי. וְכַאֲהוּ חוֹלְקִיָּה מֵאֵן דְאֲזַדְהֵר בְּמַתִּיקָא דְמִלְכָא, וְטַעִים בְּהוּ פְדַקְחֵזִי. עַל דָּא כְּתִיב, (תהלים לד) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִי טוֹב יי' וְגו'. וְכְתִיב (משלי ט) לְכוּ לְחַמוּ בְּלִחְמֵי וְגו'.

אתפשט דכורא **בדעת**, ואתמליין אכסדרין ואדרין, מרישא דגולגלתא שרי, ואתפשט בכל גופא, מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי, אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרודינותא, ולהטא ואפיק גלגלתא חדא, סתימא מכל סטרוי, ונהירו (ס"א ונחית) דתרי מוחי גליפן בה, ואתדבקת בסטרוי דכורא. בגין פד אתקרי (שיר השירים ה) יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי.

שערי דנוקבא פלילן ביה גווי גווי (ס"א גווי בגו גווי), פדכתיב, (שיר השירים ז) וְדַלַת רֹאשׁוֹ כַּאֲזֵמֶן. אתקטר גבורה פחמש גבוראן, ואתפשטת נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דכורא.

עד דאתפּרש אַ מסטרוי. וְאַתִּיאַת לְאַתְחַבְרָא עִמִּיה אֶפְיוּ בְּאַפְיוּ. וְכַד מִתְחַבְרֵן מִתְחַזְיֵין חַד גּוּפָא מְמִשׁ. מִהֲכָא אֹלִיפְנָא, דְּכַר בְּלַחְדוּדִי, אֲתַחְזִי פְּלַג גּוּפָא, וְכִלְהוּ (וְכֹלָא אִיהוּ) רַחֲמִי. וְכַד נּוֹקְבָא. וְכַד מִתְחַבְרֵן פְּחָדָא, אֲתַחְזִי פְּלָא חַד גּוּפָא מְמִשׁ, וְהָכִי הוּא. אוּף הָכָא, פַּד דְּכַר אֲתַחְבְּר בְּנוֹקְבָא, כְּלָא הוּא חַד גּוּפָא, וְעֲלֵמִין פְּלַהּ בְּחִידוּ, דְּהָא פְּלַהּ מִגּוּפָא שְׁלִים מִתְבְּרָכוּ.

וְהִינּוּ רַזָּא, (שְׁמוֹת כ) עַל פֶּן בְּרַף יְיָ אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וְיִקְדְּשֶׁהוּ. דְּהָא אֲשַׁתְּכַח כְּלָא בְּחַד גּוּפָא שְׁלִים, דְּהָא מְטְרוֹנִיתָא אֲתַדְבַּקַת בְּמִלְכָא, וְאֲשַׁתְּכַח גּוּפָא חַד. וְעַל פֶּן בְּרַכָּאן מִשְׁתַּמְכְּחִין בְּהַאי יוֹמָא. וּמִהֲכָא, מֵאֵן דְּלָא אֲשַׁתְּכַח דְּכַר וְנוֹקְבָא, אֲקָרִי פְּלַג גּוּפָא, וְלִית בְּרַכְתָּא שְׁרָיָא בְּמִלְהָ פְּגִימָא וְחִסְרָא, אֲלָא בְּאַתְר שְׁלִים, בְּמִלְהָ שְׁלִים, וְלָא בְּפִלְגוּת מְלָה, וּפְלַגוּת מְלָה לָא אֲתַקְנִים לְעֲלֵמִין, וְלָא אֲתַבְּרָכוּ לְעֲלֵמִין.

נׁוּי דְּנוֹקְבָא, כְּלָא מְנׁוּי דְּכֹרָא הוּא. וְהָא אוֹקִימְנָא מְלִי, וְאֲשַׁתְּמוּדְעֵן בִּינֵי חֲבֵרֵיָא. מִהַאי נּוֹקְבָא מִתְאַחְזֵן כֹּל אֵינׁוּן דְּלִתְמָא. מְנָה יִנְקִין, וְבַה תְּבִין, וְהִיא אֲתַקְרִיאַת אִם לְכִלְהוּ. כְּמַה דְּאַחְרָא אִם לְגוּפָא, וְכֹל גּוּפָא מְנָה (ס"א לַגְּנָתָא וְכֹל גְּנָתָא מְנָה) יִנְקָא. פַּד הָאִי אִם לְכִלְהוּ אֲחֵרְנִין דְּלִתְמָא.

פְּתִיב, (מְשַׁלִּי ז) אֲמׁוֹר לְתַקְמָה אַחׁוּתִי אָתָּה. אִית תַּקְמָה וְאִית תַּקְמָה, וְהָא נּוֹקְבָא, אֲתַקְרִי תַּקְמָה זְעִירָא לְגַבֵּי אַחְרָא וְעַל דָּא פְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) אַחׁוּת לְנׁוּ קְטֻנָּה וְשׁוֹדִים אֵין לָהּ וְגו'. דְּהָא דָּא בְּגִלּוּתָא אֲתַמְשׁוּ. אַחׁוּת לְנׁוּ קְטֻנָּה, וְדָאִי קְטֻנָּה אֲתַחְזִי אֲבָל רַבְרָבָא הִיא, וְסִגְיָאָה הִיא, דְּהָא הִיא שְׁלִימׁוּ דְּנִטְיִיל מְכֻלָּא. כְּמַה דְּכְתִיב, (שׁם) אֲנִי חוֹמָה וְשׁוֹדֵי כְּפִמְגְדָלוֹת. וְשׁוֹדֵי, דְּהָא מְלִינׁוּ אֵינׁוּן לְנִנְקָא לְכֻלָּא. כְּפִמְגְדָלוֹת, דְּאֵינׁוּן נְהַרִין רַבְרַבִּין דְּנִפְקוּ מֵאִימָא עֲלֵאָה.

תוּ אֲתַפְשֵׁט דְּכֹרָא בִּימִינָא וּשְׁמָאָלָא, בְּיְרוּתָא דְּאַחְסָנָא. וְכַד גְּוֹנֵי אֲתַחְבְּרוּ, אֲקָרִי תַּפְאַרְתָּ. וְאֲתַתְקֵן כֹּל גּוּפָא, וְאֲתַעֲבִיד אֵילְנָא רַבְרָבָא, וְתַקְרִי, שְׁפִיר וְיָאָה, (דְּנִיאֵל ד) תַּחׁוּתוּהִי תַטְלַל חֵיוֹת בְּרָא, וּבְעַנְפוּהִי יְדוּרוֹן עוֹפֵי שְׁמִינָא, וּמְזוֹן לְכֻלָּא בִּיה. דְּרׁוּעוּי יְמִינָא וּשְׁמָאָלָא. בִּימִינָא חַיִּים וְחִסְד, בְּשְׁמָאָלָא מִיתָה וּגְבוּרָה. מַעוּי, אֲתַתְקֵן בְּדַעַת, וְאֲתַמְלִינׁוּ כֹל אַכְסְדְרִין וְאֲדְרִין, כְּמַה דְּאַמִּינָא, דְּכְתִיב, (מְשַׁלִּי כד) וּבְדַעַת תְּדַרְסִים יִמְלֹאוּ.

תוּ אֲתַפְשֵׁט גּוּפָא, בְּתַרִין שׁוֹקִין. וּמִתְאַחְזֵן בִּינֵיהוּ תַרִין פּוֹלִינׁוּ, וְתַרִין בִּיעֵי דְּכֹרָא. דְּכָל מִשְׁחָא וְרַבּוּת וְחִילָא (דְּדְּכֹרָא) דְּכָל גּוּפָא, בְּהוּ אֲתַפְנֵשׁ, דְּכָל חֵיילִין דְּנִפְקִי, מְנָהוֹן נְפִקִין. וְשְׁרִינׁוּ כְּלָא בְּפּוּם אַמָּה. וּבְגִין פַּד אֲקָרוּן צְבָאוֹת, (דְּכָל גּוּפָא, בְּהוּ אֲתַכְנַשׁ, וְשׁוֹרִינׁוּ כֹלָא בְּפּוּם אַמָּה. וּבְגִין כַּךְ אֲקָרוּן צְבָאוֹת, דְּכָל חֵיילִין (דְּנִפְקִי) דְּנִפְקִי, מְנָהוֹן נִפְקִי) וְאֵינׁוּן נְצַח וְהוּד. תַּפְאַרְתָּ, יְדוּ"ד. נְצַח וְהוּד, צְבָאוֹת. וּבְגִין פַּד יְדוּ"ד צְבָאוֹת.

אַמָּה דְּכֹרָא, סִיּוּמָא (נ"א כְּסוּתָא) דְּכָל גּוּפָא, וְאֲקָרִי יְסוּד. וְדָא הוּא דְּרָגָא דְּמַבְסַם לְנוֹקְבָא. וְכֹל תִּיאֹבְתָא דְּכֹרָא לְגַבֵּי נּוֹקְבָא, בְּהַאי יְסוּד עֵייל לְנוֹקְבָא, לְאַתְר דְּאַקְרִי צִיּוֹן. דְּהֵתֵם הוּא אַתְר כְּסוּתָא דְּנוֹקְבָא, כְּבִית רַחֲם לְאַתְמָא. וּבְגִין פַּד, יְיָ צְבָאוֹת אֲקָרִי יְסוּד.

פְּתִיב (תְּהִלִּים קלב) כִּי בְּחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אֹנֶה לְמוֹשָׁב לוֹ. פַּד אֲתַפְרִשְׁת מְטְרוֹנִיתָא, וְאֲתַחְבַּרְת בְּמִלְכָא אֲנִפִין בְּאַנְפִין. בְּמַעֲלֵי שְׁבַתָּא אֲתַעֲבִיד כְּלָא חַד גּוּפָא, וּכְדִין יְתִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּבוֹרְסִיָּה. וְאֲקָרִי כְּלָא שְׁמָא שְׁלִים, שְׁמָא קוּדְשָׁא, בְּרִיךְ שְׁמִיה לְעֵלְמִי לְעֲלֵמִי עֲלֵמִין. כֹּל אֵלִין מְלִין סְלִיקְנָא עַד יוֹמָא דָּא, דְּאַתְעַטֵּר בְּהוּ לְעֲלֵמָא דְּאַתִּי, וְהִשְׁתָּא אֲתַגְלִינׁוּ הָכָא, זַפְּאָה חוּלְקִי.

הָאִי מְטְרוֹנִיתָא, פַּד אֲתַחְבַּרְת עִם מְלְכָא, כֹּל עֲלֵמִין מִתְבְּרָכוּ, וְאֲשַׁתְּכַחוּ בְּחַדוּתָא דְּכֻלָּא. כְּמַה דְּכֹרָא כְּלִיל בְּתַלְתָּא, וְשִׁירוּתָא בְּתַלְתָּא. פַּד כְּלָא הָכִי, וְסִיּוּמָא דְּכָל גּוּפָא הָכִי, וּמְטְרוֹנִיתָא לָא מִתְבְּרָכָא, אֲלָא בְּכֻלְלָא דְּתַלְתָּא אֵלִין, דְּאֵינׁוּן נְצַח הוּד יְסוּד, וּמִתְבַּסְטָּא וּמִתְבְּרָכָא בְּאַתְר דְּאַקְרִי קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים דְּלִתְמָא. דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים קלג) כִּי שָׁם צִוָּה יְיָ אֵת הַבְּרָכָה. דְּהָא תַרִין דְּרָגִין אֵינׁוּן לְעִילָא וְתַמָּא. וּבְגִין פַּד לִית רְשׁוּתָא לְמִיעַל תַּמָּן, בְּר פְּהֵנָא רַבָּא, דְּאַתִּי מִן סְטְרָא דְּחִסְד. בְּגִין דְּלָא עֵייל לְהַהוּא אַתְר דְּלְעִילָא, אֲלָא הַהוּא דְּאַקְרִי חִסְד, וְעֵייל בְּקוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, וּמִתְבַּסְמַת נּוֹקְבָא. וּמִתְבְּרָכָא הָאִי קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים בְּגוּ לְגוּ, אַתְר דְּאַקְרִי צִיּוֹן. צִיּוֹן וְיְרוּשָׁלַם, תַרִין דְּרָגִין אֵינׁוּן, חַד רַחֲמִי, וְחַד דִּינָא. צִיּוֹן, דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה א) צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תַּפְּדָה. יְרוּשָׁלַם, דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה א) צִדְקָה יְלִין בְּהָ כְּמַה דְּאוֹקִימְנָא.

וְכֹל תִּיאֹבְתָא דְּכֹרָא לְגַבֵּי נּוֹקְבָא, הָכָא הוּא, וְקָרִינׁוּ לְהוּ בְּרַכָּה, דְּמַתְמָן נְפִקִי בְּרַכּוֹ לְכִלְהוּ עֲלֵמִין, וְכִלְהוּ מִתְבְּרָכוּ. הָאִי אַתְר אֲקָרִי קוּדְשׁ. וְכֹל קוּדְשִׁים דְּכֹרָא עֵיילִין תַּמָּן, בְּהַהוּא דְּרָגָא דְּאַמִּינָא, וְכִלְהוּ אֲתִינׁוּ מְרִישָׁא עֲלֵאָה דְּגוּלְגֻלְתָּא דְּכֹרָא, מְסַטְרָא

דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד הדיא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא, מתכנשי תמן, ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין. וההוא נגידו בטר דאתכניש, תמן שריין ליה ביההוא יסוד קדישא, פלא חנורא, בגין כד אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ג) כי שם צנה יי' את הברכה חיים עד העולם.

אמר רבי אבא, לא סיים **בוצינא קדישא** למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקינא רישא, דנהורא הנה סגי, ולא הנה יכילנא לאסתכלא. אדחכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארף ימים וישנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הנה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הנה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגענא. בטר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטר שכיב על מיניה, ואנפוי חייכין.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חבריאי למבכי, ולא יכילו למללא. שארו חבריאי בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תגוד חיותא, צפראן טאסין, משתקעו בנוקבאן דימא רבא, וחבריאי בלהו שתנין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא **בוצינא קדישא** מסתפל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערבוניא דחבריאי, וכל ביתא הנה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והוו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בטר דנפק פוריאי, הנה סליק באוירא. ואשא הנה להיט קמיה, שמעו קלא, עילו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין בקיעא משתככיין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. ופאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמרו ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקח ותנוח ותעמוד לגורלך לקח הימין. עד כאן האדרא קדישא זוטא